

faa brugt af politiske Grunde. Der er nok en Grund, som yderligere beviser mig, at den ærede Rigsdagsmands Betragtningssmaade ikke kan være den rigtige, og det er nemlig den, at vi have, jeg tør sige, liggende her i Archivet — i det Mindste have vi havt Meddelelse derom — Beviser for, at der, uagtet denne Bevilling af 3000 Mand, til forskjellige Tider har været holdt Mandskab inde i længere Tid fra de ældre Aar. Men, dersom Mandskabet ikke er blevet holdt inde af politiske Grunde, saa vilde man have holdt sig til, kun at beholde disse 3000 Mand inde i de 16 Maanedes. Der maa altsaa i hele denne Betragtningssmaade ligge en urigtig Anskuelse. Naar vi komme til Finantsloven, hvor forøvrigt denne Deel af Spørgsmaalet hører hen, saa skal Ingen villigere end netop jeg understøtte det ærede Medlem i at forhindre, at disse Penge blive bevilgede til at holde Mandskab i den længere Tjenestetid.

Krigsministeren: Det maatte maaskee være mig tilladt endnu at tilføie, at der ikke for Tiden er ældre Mandskab til Tjeneste. Der er intet andet Mandskab til Tjeneste end det, der i Sommer blev indøvet som Rekrutter. Det samme Antal Rekrutter er forlangt for næste Aar, og det vil behøves til at afløse det Mandskab, som nu er til Tjeneste, for at det ikke skal blive liggende længere til Tjeneste end de omtalte 16 Maanedes. Vilde man formindste Antallet af de Udskrevne, der forlanges, saa vilde den simple Følge deraf blive, at en Deel af det Mandskab, som nu er til Tjeneste, maatte forblive til Tjeneste til Efteraaret, og saaledes komme til at ligge til Tjeneste i to Aar istedetfor i eet. Naar den sidste ærede Rigsdagsmand har udtalt, at Marsfagen, hvorfor flere Tropper ere udfkrevne, var Tilstanden i Hertugdømmerne, saa er dette forsaavidt rigtigt; men jeg skulde dog meget betvivle, at nogen foregaaende Krigsminister eller nogen efterfølgende vil gaae ind paa at erklære sig enig dertil, at man kunde have en dygtig Armee af Rekrutter, der ere indøvede i enkelte Maanedes.

Dinesen: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Dinesen: Den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amis 2den Valgkreds (Escherning) har yttret, at jeg skulde have angrebet en fraværende Mand (Escherning: Det har jeg ikke sagt!); men det er aldeles urigtigt; det har jeg ingenlunde havt til Hensigt og heller ikke gjort. Hvad jeg sagde, var, at, naar Rigsdagen ønskede, at der skulde indøves ungt Mandskab i et Antal af 3000, da var det Krigsministerens Overbeviisning, at det vilde være til Skade for Forsvarsvæsenet at lade disse overgaae til Forstærkningen, hvorsfor han beholdt dem i fast Tjeneste, hvilket han saaledes ansaae for at være i Hærens sande Interesse. Men en Udtalelse om, at en Mand følger sin samvittighedsfulde Overbeviisning, er ikke at sætte en Plet paa ham.

Escherning: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Escherning: Jeg vil naturligviis ikke gaae ind paa en vidtloftig Forhandling med Hensyn til den nys fremsførte personlige Bemærkning, der isøvrigt forekommer mig at være noget upersonlig; men den personlige Bemærkning, jeg vil gjøre, er den, at jeg ikke har sagt, at det ærede Medlem har gjort nogen Beskyldning imod nogen fraværende Mand; men jeg har sagt, at hans Udtalelse, saaledes som han fremsatte den, blev til en Beskyldning, og den maatte jeg modsætte mig.

Lindberg: Jeg har allerede under tidligere Forhandlinger af Udskrivningsloven til Landfrigtstjenesten gjort opmærksom paa, at det var i høj Grad ønskeligt, ja, man kunde næsten sige nødvendigt, at der tilføies en Paragraph af det Indhold, at det Mandskab, der udfkrevnes her, ikke skulde bruges som Contingent til den tydske Forbundshær. Da et lignende Forslag tidligere var her under Forhandling, mødte det af den daværende Justitsminister en saadan Modstand, at det ikke blev videre fremmet; men, efterat der er foregaaet en saadan Forandring, at vi vel kunne glæde os over, at det nuværende Ministerium vil være tilbøjeligt til at tage Hensyn til ethvert billigt